

Uitzicht op The Green

Ana

Na een laatste Thaise massage in Chiang Mai, hevelde we de avond voor vertrek al onze spullen uit de enorme backpacks over naar de gloednieuwe fietstassen. Dat bleek lastiger dan gedacht. De roze vloer van de Pop-Art hotelkamer die we waren betrokken lag bezaaid met spullen, spullen en nog meer spullen, en de fietstassen waren klein. Na veel wikken, wegen, weggeven en weggoaien, paste het uiteindelijk precies. Daarna gingen we - als topsporters voor een belangrijke wedstrijd - op zoek naar een groot bord pasta. Helaas had de plaatselijke Italiaan, naast de Thaise nationaliteit en slechts één arm, ook alleen maar pizza's die avond. Daar deden we het voor. Stipt om tien uur lagen we - strak van de spanning - in bed.

De volgende dag stonden we om zes uur op, en bepakten we onze fietsen: elk twee grote fietstassen achterop, daar bovenop de grote rugzak - zo klein mogelijk opgevouwen - met daar weer bovenop een dagrugzak, en aan het stuur voedsel, water, de kaart en een Nederlandse vlag. Het was een indrukwekkend gezicht - vonden wij zelf, alsook de Thaise schoolkinderen die vanuit een tot schoolbus omgebouwde pick-up truck naar ons joelden. Om acht uur vertrokken we in de richting van Lamphun, een kleine stad zo'n veertig kilometer van Chiang Mai. Ondanks

onze knikkende knieën viel het fietsen ontzettend mee: de route was vlak, de weg was rustig, er stond weinig wind, en we fietsten in de schaduw. Bovendien was het uitzicht prachtig mooi! Al om tien uur bereikten we Lamphun. We besloten door te fietsen naar het volgende dorp, Bahn Tha, ongeveer vijfentwintig kilometer verderop. Daar, zo werd ons door locals verzekerd, was een hotel.

Les één voor eenieder die gaat fietsen in Thailand: don't trust the locals. Niet alleen bleken de Thai onwaarschijnlijk slecht in het schatten van afstanden, ze bleken ook weinig te weten over de lokale middenstand in nabijgelegen dorpen. Overigens is dat de Thai niet aan te rekenen, want ook wegenkaarten en bewegwijzering wijken regelmatig af van de werkelijkheid. Toen we tegen het middaguur in Bahn Tha aankwamen, moe van het fietsen en de hitte, bleek van het beloofde hotel in het dorp geen sprake. Wel verwees een vriendelijke marktverkoper ons naar "iets" dat drie kilometer verderop aan de snelweg zou liggen. Volgens een ander was het slechts honderdvijftig meter, en zijn buurman hield het op tien kilometer. Vol goede moed gingen we op pad, onder de brandende zon die inmiddels pal boven ons stond. Na wat een oneindig lang stuk onbeschutte snelweg leek, doemde een bord op: *Artitaya Sannaedeul Golf & Resort, negen kilometer.*

Minimaal vijftien off-road kilometers en een flinke hoosbui later kwamen we aan bij onze slaapplek. Heel even dachten we dat het resort gesloten was, maar al gauw werden we omgeven door een kleine schare medewerkers. Nog nooit had ik een resort gezien zo luxe als dit. En omgekeerd hadden de medewerkers waarschijnlijk nog nooit zoiets gezien als wij: bezweet, bemodderd, verbrand, hongerig en uitgeput kwamen we binnen. We namen de goedkoopste kamer, die met aftrek van laagseizoen-korting tweeënvijftig euro per nacht kostte - naar Thaise maatstaven een Godsvermogen. Maar dan kreeg je ook wat: uitzicht op The Green, zwembad, ontbijtbuffet, fitnesscentrum, airconditioning, jacuzzi, en... zo'n vijftig man personeel voor ons alleen; we waren namelijk de enige gasten. Omdat ze ons niet hadden verwacht, was het sterrenrestaurant helaas gesloten. Maar niet getreurd: één van de bewakers bracht ons graag achterop zijn scooter naar een eettentje in een nabijgelegen dorp. Het uitzicht, het zwembad, de jacuzzi en het fitnesscentrum hebben we laten schieten, maar wat hebben we genoten van de schone en stralend witte king-size bedden. De volgende ochtend werden we om zes uur gewekt met een beschaafd klopje op de deur: tijd voor etappe twee, op naar Lampang!